

ת"פ 15941/01/12 - מדינת ישראל נגד ע ב

בתי משפט

בית המשפט המחוזי ירושלים

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

ת"פ 15941-01-12

11 מאי 2014

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשמת

ע ב

הכרעת דין

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 2.1.12 בסמוך לשעה 19:15, הלכה הנאשמת במחסום "שועפאט" מכיוון ירושלים לכיוון מעבר המשמש כלי רכב. המאבטח משה אספיר (להלן: "המאבטח", "אספיר"), אשר הבחין בנאשמת מתקרבת, הורה לה לחזור לאחור, אך הנאשמת לא נשמעה להוראותיו והמשיכה להתקדם לעברו. בהגיעה למרחק של פחות ממטר אחד מן המאבטח, זרקה הנאשמת את התיק שהחזיקה (להלן: "התיק") על הרצפה, שלפה מכיס מעילה הימני סכין "קומנדו" שאורכה הכולל 23 סנטימטרים ואורך להבה 10 סנטימטרים, כיוונה הלהב לעבר פלג גופו העליון של המאבטח, הטתה גופה לפניו וניסתה לדקור אותו. בתגובה, קפץ המאבטח לאחור וירה מיד מנשקו כדור אחד באוויר. הנאשמת הרימה את התיק והתקדמה כאשר הסכין בידה, נעמדה וזרקה את התיק, הרימה את שתי ידיה, לאחר מכן הורידה את ידה השמאלית והמשיכה להחזיק בסכין בידה הימנית המורמת, כאשר הלהב מכוון לפניו. המאבטח ומספר שוטרים כיוונו את נשקם לעבר הנאשמת וחזרו והורו לה, בשפה העברית ובשפה הערבית, לעזוב את הסכין, אך היא לא עשתה כן במשך כארבע דקות והמשיכה לעמוד כשהסכין שלופה לגובה בידה הימנית. לבסוף, הניחה הנאשמת את הסכין על הרצפה, אחזה בתיק והחלה להימלט בהליכה מהירה לכיוון המקום ההפוך מהמקום בו עמדו המאבטח והשוטרים. השוטרים רדפו אחרי הנאשמת וירו מספר פעמים באוויר, עד אשר הנאשמת נשמעה להוראות השוטרים ונעצרה.

גירסת הנאשמת:

2. אין מחלוקת על כך שהנאשמת הגיעה למחסום במועד המתואר בכתב האישום.

אין גם מחלוקת על כך שבמהלך האירוע אחזה הנאשמת בסכין.

3. בתשובתה לאישום טענה הנאשמת שבאותו יום הייתה אצלה סכין שקיבלה מבנה, ובטעות נשארה אצלה. לטענתה, באותה עת הייתה נתונה תחת השפעת כדורים, שנטלה בעקבות מריבה עם בעלה. בעקבות נטילת הכדורים היא לא הצליחה לעבור את המחסום ולצאת לכיוון ירושלים, היא חזרה לכיוון מחנה הפליטים שועפט מבלי להבין לאן היא הולכת, והלכה בנתיב הרכבים ולא בנתיב הולכי הרגל. כשראתה שהשוטרים צועקים עליה, היא נעמדה, ובגלל כמות הכדורים שנטלה, היא הרגישה מאוימת ושלפה את הסכין. לטענת הנאשמת היא לא ניסתה לפגוע באף אדם אלא הייתה מבולבלת וחסרת אונים. עמדה כך 4-5 דקות כשהסכין מונפת בידה. בסוף היא הניחה את הסכין, אך לא ניסתה לברוח, היא פשוט לא ידעה לאן ללכת.

ב"כ הנאשמת הוסיף שלנאשמת יש עבר פסיכיאטרי אך היא לא הייתה מטופלת בתקופת האירוע. כיום הנאשמת מטופלת פסיכיאטרית וכמעט שאיננה מתפקדת.

4. הודעה מיום 3.1.12 (ת/1) (החקירה צולמה (ת/3), ותומללה (ת/2)):

מוסרת כי היא לא רוצה עורך דין. שכחה מה עשתה, עכשיו מרגישה טוב. היום הגיעה למחסום כי הלכה עם בעלה למכור את הבית שלהם שנמצא במחנה הפליטים שועפט. לא יודעת מה קרה ביציאה מהמחסום, לא בא לה לדבר על כלום. **"רציתי לדקור מישהו בסכין, לא משנה מי בטוח לא ערבי, חייל, זה מה שאתם רוצים לשמוע??"**. לדבריה היא אחראית על המעשים שלה. היא טענה כי החיילים יורים בהם חופשי, עוצרים אותם בלי שעשו כלום. כך לקחו את בנה היקר שנשפט ל-10 שנים, **"שרפתם אותי, הרסתם את החיים שלי"**, לקחו את בנה ובעלה ושברו להם את העצמות. אף אחד לא ידע שהיא רוצה לדקור חייל. לא יודעת מה רצתה שיקרה לחייל אותו רצתה לדקור. **"אני מסוגלת להרבה מעבר לכך, אם היה לי טיל הייתי יורה למחסום"** **"אתם יורים עלינו ולא דופקים חשבון, אנחנו דוקרים ולא דופקים חשבון"**. זו הפעם הראשונה בה מנסה לדקור חייל. אף אחד לא שלח אותה לנקום. לא יודעת למה באה דווקא למחסום הזה. באותו יום כעסה על בתה ועל בעלה, ארזה תיק והלכה. לא יכולה לומר מאיפה הביאה את הסכין. מוכרת את הבית שלה כדי לשלם לעורך דין אחרי שהאשימו את בנה שירה על מתנחלים. השוטרים שברו לבן שלה 3 צלעות, ולשלושת ילדיה שברו את הידיים, לקחו אותם לבית חולים עם אזיק במיטה, ובסוף השוטרים תובעים אותם במקום להיפך. **"לא נשאר לי כלום... כביתם אותי"**. האדם חי בשביל לגדל את הילדים שלו, ואם הוא רואה אותם מסובכים נפשית ובוכים בלי סיבה, **"מה אתה חושב שאהיה, אמא??!! אני כבר חיה לא אמא"**.

5. תמלול חקירה מיום 5.1.12 (ת/4) (החקירה צולמה (ת/3), ונרשמה הודעה (ת/7)):

עייפה מאד כי לא נתנו לה את כל התרופות שלה. אתמול הלכה עם בעלה למכור את הבית. הלב שלה התחיל לכאוב, אמרה לבעלה שאוהבת את הבית. בעלה התחיל לקלל אותה, לקח את האוטו והלך הביתה. היא הלכה לבת שלה אבל גם הבת רבה עם בעלה אז היא הלכה הביתה. ירד הרבה גשם אז לקחה טרמפ עד המחסום. אחרי שירדה מהרכב הלכה ובדרך מצאה על הכביש סכין גדולה. הרימה אותה ושמה בכיס. לא חשבה שיקרה מה שיקרה. הסכין בלטה מהכיס שלה. במחסום הראתה את תעודת הזהות ואמרו לה לעבור. המחסום חדש. אמרו לה לאן ללכת אבל לא שמעה מאחורי הזכוכית, ובמקום לצאת מהדלת נכנסה אצל המשטרה, קראו לה במקרופון לעצור כי הדרך לא להולכי רגל, שאלה אותו לאן ללכת והוא אמר לה להרים ידיים ולזרוק את התיק ואח"כ את המעיל. כשזרקה את המעיל הסכין בלטה

ונפלה על האדמה. אמרו לה לשכב על הרצפה ולהרים ידיים וכך עשתה. בזמן שהרימה ידיים אמרה לו "תיקח אותה"
"אז הוא אומר לו 'תירה בה ברגליים שלה', אני מפחדת ורועדת, הסתובבתי ככה, כלומר סובבתי את הגב,
אמרתי שירו לי בגב, אני לא רוצה לראות".

6. עדות בבית המשפט ביום 18.6.2013:

הנאשמת העידה כי היא נשואה, יש לה חמישה בנים ובת. לפני 10 שנים השתנתה, סובלת מבעיות, לא יודעת את הדרך
אפילו לבית שלה. לדבריה, זה בא בתקופות - היא שמה דברים ולא יודעת איפה, היא נכנסת לחדר שלה למשך שבועות
ונמנעת מלראות אנשים, לא אוכלת ולא עושה כלום. לא מתפקדת כבר 10 שנים.

ביום האירוע הלכה עם בעלה למכור את הבית שלהם במחנה הפליטים שועפט. היא מאד קשורה לבית הזה כי הוא ליד
ההורים, והאחים שלה ששומרים עליה בגלל המצב שהיא נמצאת בו. הם מכרו את הבית בגלל קשיים כספיים. בעלה
עזב אותה והלך, והיא נשארה בגשם בוכה, לא מרגישה טוב ואפילו אבודה. היא נכנסה לבית של בתה, ובגלל זה ביתה
הסתכסכה עם בעלה. מרוב עייפות היא לא יכלה להשתלט על המצב ולקחה 20 כדורי קלונקס וגם כדורי מירו. היה
מרחק בין הבית של בתה לבין המחסום, מזג האוויר היה סוער, גשום, היא הלכה ברגל והרגישה עייפה. היא התכוונה
לחזור לביתה בסילוואן. כשהגיעה למחסום, התקשרה למונית שתיקח אותה, בגלל השפעת התרופות. הנהג אמר שהוא
לא יכול להיכנס למחסום בגלל הפקקים. היא יצאה מהמחסום והתחילה לחפש בתיק את הפלאפון שלה כדי לדעת
איפה המונית, הלכה ימינה ושמאלה כי לא ידעה איפה המונית. אחר כך התחילו לעברה יריות והיא בכלל לא ידעה
ששמה את שהסכין של הבן שלה בתוך הכיס שלה. היא לא מכירה את המחסום, זו הפעם הראשונה שהיא שם. בדרך
כלל היא עוברת את המחסום ברכב של ילדיה כי הם לא מאפשרים לה ללכת לבד. האזור של הולכי הרגל במחסום
שונה מזה של הרכבים, והיא לא ידעה לאן היא צריכה ללכת. הם ראו שהיא מבולבלת. היא הראתה להם את תעודת
הזהות שלה וחזרה ושאלה מאיפה הדרך. פתאום היו יריות לכיוונה. היא פחדה, אמרו לה לזרוק את התיק והג'קט וכך
עשתה. בגלל שהיה חורף לבשה בגדים כבדים. לא הרגישה טוב, ראו שהיא מסתובבת ומחפשת את המונית וחשדו
שבאה לעשות פיגוע. הורידו לה את הבגדים, השכיבו אותה על הרצפה על המים. כשהורידה את הג'קט שלה, שהיה
מתחת למעיל, נפלה הסכין מכיס המעיל. הם כיוונו עליה תאורה והתחילו לצעוק "סכין סכין" והתחילו לבקש האחד
מהשני לירות על רגליה ולהכות אותה. הסכין והג'קט היו רחוקים ממנה, הם אמו לה להרים את הסכין, היא סירבה
והסתובבה על הגב עם הידיים על החזה. אמרה שירו בה ולא תתפוס את הסכין. היא קפצה וצעקה ובכתה, ירדה לאט
לכיוון הרצפה, תפסה את הסכין והרימה. כשראתה את הכדורים מתחת לרגליים שלה אמרה לעצמה שהיא תחזיק בסכין
איך שהם רוצים ושיעשו מה שרוצים. אחר כך איבדה את הזיכרון לגמרי, לא ידעה מי היא ומה קרה.

כשהגיעה לחקירות הייתה מבולבלת לגמרי, בהשפעת התרופות. רעדה ואמרה להם שלא יודעת מה הולך סביבה. לא
ידעה מה מתרחש.

הנאשמת העידה כי בכלא הרגישה כל הזמן שמישהו מדבר אליה, נמנעו מלתת לה תרופות, וכשלא הרגישה טוב, לקחו
אותה למרפאה במגרש הרוסים ושם קיללו אותה. לא אכלה ולא שתתה 4-5 ימים. אחרי שהשתחררה הייתה במצב לא
טוב, לא דיברה ולא אכלה, הבת שלה התלוותה אליה 24 שעות.

לדברי הנאשמת, היא סובלת מלחץ דם וסכרת, בריחת סידן, סובלת ממחלת עצבים. מקבלת תרופות. מרגישה עייפה
וסובלת. אוהבת להיות לבד, לא יוצאת ולא רואה אף אחד. סובלת הרבה בעיות במשפחה שלה. בעלה מאד עצבני, הבן

שלה עצור, אשתו והילדים שלו מתגוררים אצלה. כל הילדים שלה נעצרו.

הנאשמת טענה כי לא אמרה לחוקר שרצתה לדקור חייל. הייתה עייפה. הייתה בהשפעת תרופות. אמרה לחוקר שלא יכולה לענות על כלום, שהיא עייפה. לא אמרה גם שהיא מסוגלת ליותר מכך ושאם היה לה טיל הייתה יורה. הייתה תחת השפעת תרופות. לא נכון שאמרה שהם דוקרים ולא דופקים חשבון.

לגבי הסכין - הייתה קטטה במחנה פליטים. בן דוד מסר לבנה את הסכין כדי שיוכל להגן על עצמו, והיא לקחה את זה ממנו ושמה בכיס. שכחה מזה מרוב בעיות.

הנאשמת אישרה כי בחקירה הראשונה אמרה שמצאה את הסכין, לדבריה כדי להגן על בנה.

לאחר שהוקרן לנאשמת הסרטון, טענה כי האישה בסרטון זו לא היא. היא הולכת עם שמלות ולא עם מכנס. היא אישה דתיה ולא יוצאת עם מכנס.

לטענתה החיילים ירו לכיוונה כשחיפשה את הסכין.

העבירה:

7. סעיף 239(א)(2) לחוק העונשין, הוא הסעיף המיוחס לנאשמת, קובע כדלהלן:

"(א) העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה...

...

(2) מנסה שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסכין או בנשק מסוכן או פוגעני אחר."

מטבע הדברים, ולאור גירסת הנאשמת, המחלוקת המרכזית בין הצדדים נוגעת ליסוד הנפשי של העבירה, למצבה הנפשי של הנאשמת ולהשלכות שיש לכך על אחריותה למעשים. עם זאת, למען הסר ספק, תתייחס הכרעת הדין גם לחלק העובדתי, שיש בו כדי להשליך על ההתייחסות לטענות הנאשמת לעניין מצבה הנפשי.

הוכחת היסוד העובדתי של העבירה:

8. העובדות הנטענות בכתב האישום הוכחו הן על ידי עדי התביעה - מאבטח וחיילים שהיו במקום, והן על ידי סרטון שצולם במצלמות המחסום "בזמן אמת".

א. ת/8 - דיסק ובו צילום האירוע ממצלמות המחסום, שהוגש במהלך עדותו של המאבטח משה אספיר - ת/8 (להלן: **"הסרטון"**).

בסרטון מצולם המחסום כאשר עוברים בו כלי רכב. בדקה 4:09 לסרטון נכנסת הנאשמת לתמונה כשהיא לבושה כולה בשחור, אוחזת בתיק והולכת על אי התנועה שבין שני נתיבי נסיעה. מאבטח (הוא ע"ת 1, משה אספיר) הולך לכיוונה מנתיב אחר בו הוא נמצא, וקורא לה: "לא מפה, לא מפה". כאשר המאבטח מגיע ממש סמוך לנאשמת, ונעמד מולה על אי התנועה, זורקת לפתע הנאשמת את התיק, שולפת סכין ומפנה אותה לכיוון המאבטח בתנועת דקירה (דקה 4:33). המאבטח קופץ אחורה בצעקה ונשמעת ירייה. מאבטחים מתאספים סמוך לנאשמת, היא מרימה את שתי ידיה באוויר ואז מורידה את יד שמאל, כאשר את יד ימין, שבה היא אוחזת בסכין, היא מניפה שוב לכיוון המאבטח בתנועת דקירה (דקה 5:02). משלב זה רואים את הנאשמת עומדת עם יד ימין מונפת באוויר ובה סכין, כשהיד נמצאת בתנוחת דקירה, היא מסתובבת לכיוון המאבטח (כשהוא עובר לצד ימין שלה היא מסתובבת לכיוונו), ובהמשך היא עומדת ולעיתים מסתובבת סביב עצמה לכאן ולכאן. לאחר כ-4 דקות (בשעה 9:22 של הסרטון), מתכופפת לפתע הנאשמת, מרימה את התיק שלה, מסובבת עם הגב למאבטחים, והולכת חזרה לכיוון ממנו באה.

ב. ת/6 - הסכין שנתפסה בידי הנאשמת.

ג. משה אספיר: המאבטח. במועד האירוע אבטח את החיילים ואת המתקן במחסום.

במחסום יש "שרוול" למעבר הולכי רגל, ומעבר לרכבים אליו אסור להולכי רגל להגיע.

ביום האירוע ראה את הנאשמת מגיעה מהצד הכחול של המחסום, הוא הצד הישראלי. הנאשמת הלכה בנתיב הרכבים, בנתיב שבסופו לא היו חיילים או מאבטחים אלא עמדה סגורה. הוא אמר לה שאסור לה להגיע מפה ושתלך אחורה. דיבר גם בעברית וגם בערבית וגם בתנועות ידיים. הנאשמת ענתה לו בעברית: "אני לא רוצה". שאל אותה למה היא לא הולכת, והיא ענתה "לא" ואף עשתה עם הראש תנועת שלילה. הנאשמת התקרבה אליו עד לטווח אפס, הייתה עם מבט חד אליו והוא ראה שיש משהו מוזר. הוא ניסה לפתח אתה שיחה, ואז ראה שהיד שלה בתוך הכיס, ובאותו רגע הנאשמת שלפה כלפיו את הסכין בצורה חדה והורידה אותה לכיוונו. בשלב זה הייתה הנאשמת במרחק של כמטר ממנו. הוא קפץ לאחור ודרך את הנשק. לדברי העד, אם לא היה זז, הסכין הייתה פוגעת בו. הוא ירה באוויר אך הנאשמת עדיין נשארה עם היד קפואה באוויר. הצוות הגיע ואמרו לה בערבית להוריד את הסכין, אך היא נשארה כך 5-6 דקות. הרגיש שהנאשמת "לא נמצאת איתנו". היא הייתה עם מעיל שחור ותיק, ונראתה מסורבלת, לכן חששו שיש עליה מטען. אמרו לה להוריד את התיק, היא זרקה אותו ואחר כך גם את הסכין. אז ניסתה הנאשמת להתקרב לתיק שלה ולקחת אותו, וברגע זה הוא ירה לכיוון הרגליים שלה כי חשב שיש עליה שלט שהיא רוצה לפוצץ.

אספיר הוסיף שבאותה תקופה המחסום היה חדש, נפתח כחודש קודם לכן. אנשים עוד לא ידעו איך מגיעים ועוברים בו ולכן הוא לא פתח לעברה מיד בנוהל "קוד פעמון" שהוא הנוהל שיש להם אחרי שהיה ניסיון דקירה. אישר שהיו מקרים בהם אנשים נכנסו בטעות לנתיב התחבורה. הנאשמת לא נראתה לו חולת נפש. יודע שכחצי שעה קודם לכן בנה של הנאשמת הגיע למחסום עם חבריו והרכב שלהם נתקע. בסוף האירוע הבן של הנאשמת הגיע וחיבק אותה ולקח אותה הצידה, ואז גם אמר לו שהיא חולת נפש, אך הוא לא ראה אצלה משהו מוזר. חושב שהיא החזיקה את הסכין למעלה כ-5 דקות בגלל שהייתה בהלם מהמצב אליו נקלעה.

ד. פקד שלומי פרץ: במועד האירוע היה מפקד תורן בפלוגה.

היה בתוך רכב כששמע ירייה מבחוץ. פרק מהרכב וזיהה את המאבטח יורה באוויר, ואת הנאשמת, לבושה כולה בשחור, עם סכין באוויר ותיק ביד. צעק לה לזרוק את הסכין ובמקביל אמר למפקד המחסום ולמפקד החפ"ק לדבר איתה בערבית ולומר לה לזרוק את הסכין והתיק. דיברו איתה בערבית אך הנאשמת לא אמרה מילה ורק עשתה עם הראש תנועת "לא", ועשתה תנועת דקירה כלפי המאבטח. פעם אחת היא גם ניסתה להתקרב לכיוונם עם הסכין שהיה כל הזמן למעלה. זכור לו שכאשר היא התקדמה לכיוון המאבטח, הייתה ירייה באוויר. בשלב מסוים הנאשמת הפנתה את המבט החוצה, לקחה את התיק לכיוון ירושלים, והלכה. לא רצה. הם עקבו אחריה כי חששו שתדקור מישהו או שיש עליה או בתיק חגורת נפץ. בשלב מאוחר יותר הגיעו כוחות וסגרו את כל האזור. דיברו עם הנאשמת בערבית והיא זרקה את הסכין ועשתה מה שאמרו לה. הבן שלה הגיע ודיבר אתה, ממש תפס אותה. חיילת עשתה עליה חיפוש ומשם העבירו אותה לחקירות. בשלב זה פגש את הנאשמת, היא לא רצתה לשתף פעולה אבל לא זוכר שהיה במצבה משהו מיוחד. לא זוכר שהיא צעקה, שהייתה מטושטשת או שלא יכלה לעמוד על הרגליים.

ה. רס"ר סעד אלבוז: מפקד המחסום.

במועד האירוע היה באמצע בדיקת רכב כשהסתכל לאחור וראה מישהי מתקרבת מהאזור בו אסור ללכת. אספיר היה הקרוב ביותר אליה ולכן אמר לו להרחיק אותה, והמשיך את הבדיקה. פתאום שמע את אספיר צועק "תחזרי אחורה", וראה את הנאשמת שולפת סכין. הם היו במרחק שני נתיבים ממנו. רץ לכיוון הנאשמת ושמע כדור באוויר. דרך את הנשק והתחיל בנוהל מעצר חשוד. אמר לנאשמת גם בעברית וגם בערבית שתזרוק את הסכין, אך היא עמדה עם הסכין מורמת, לא זוכר כמה זמן. הקמב"ץ שלהם, שלומי פרץ, לקח ממנו את הפיקוד והוא עצמו תפס פיקוד על המחסום. הקמב"ץ אמר שיש חשש למטען ולכן הוא סגר את המחסום.

9. מהראיות שהוצגו, כמפורט לעיל עולה כי הנאשמת הגיעה למחסום כשעל גופה סכין, כשהתקרב אליה מאבטח שלפה את הסכין וניסתה לדקור אותו, ולאחר מכן עמדה דקות ארוכות כשהסכין מורמת בידה, עד להשתלטות אנשי המחסום עליה וסיום האירוע.

הדברים עולים בבירור הן מהעדויות השונות והן ממסרט הצילום במחסום.

הנאשמת עצמה מסרה מספר גירסאות, בראשונה שבהן העידה כי רצתה וניסתה לדקור חייל, ולאחר מכן הכחישה ושינתה את גירסתה. גירסתה המאוחרת של הנאשמת איננה אמינה, מלאה סתירות ושקרים לגבי עובדות שהוכחו באופן חד משמעי, כמו, למשל, השלב בו נשלפה הסכין, האם בכלל הייתה זו הנאשמת במחסום, מה עשתה הנאשמת עם הסכין ועוד ועוד. לא ניתן לקבל את הגירסאות המאוחרות של הנאשמת.

ניתן לקבוע כי הוכח, מעבר לספק סביר, שהנאשמת עשתה את המעשים המיוחסים לה בכתב האישום.

היסוד הנפשי - מצבה של הנאשמת בעת האירוע:

10. הראשונים להתרשם מהנאשמת הינם גובי ההודעות:

א. רס"ר כיואן גדבאן: גובה הודעתה הראשונה של הנאשמת.

החקירה התחילה כ-20 דקות לאחר חצות, שכן ארך זמן רב עד שהאירוע, שהחל בשעה 19:30 לערך, נגמר וכולם חזרו לשגרה. לא זוכר שבחקירה היה משהו מיוחד מעבר למה שהוזכר בה. הוא לא פסיכולוג ולא יודע לאבחן מה היה מצבה הנפשי של הנאשמת בעת החקירה, אך התרשם שהיא לחוצה, כמו כל נחקר, ולא יותר. שאל אותה כמה פעמים אם היא מרגישה טוב כי היא לא רצתה להסתכל עליו, אבל לא ראה בכך משהו חריג.

ב. רס"ר מוהד עווידה: גובה הודעתה השנייה של הנאשמת, שנערכה יומיים לאחר האירוע. העיד כי החקירה הייתה רגילה, לא זוכר משהו מיוחד. הנאשמת שיתפה פעולה בחקירה, ואם היה חושב שיש משהו מיוחד, היה מציין זאת.

11. בתה של הנאשמת, הגב' נ ש, העידה כעדת הגנה לגבי מצבה של הנאשמת:

היא בת 22, נשואה ואם לבן, מתגוררת במחנה הפליטים שועפט ולא עובדת. ביום האירוע אמא שלה באה אליה עצבנית. אחיה הקטן היה איתה אחרי שהייתה קטטה בין בחורים, והיא תפסה את הסכין שהביא אחיה ונתנה לאמה. אמא שלה הלכה לנוח, בינתיים בעלה הגיע והייתה ביניהם בעיה וזה הלחיץ עוד יותר את אמא שלה. גם הבן שלה נפל ואמא שלה לא יכלה לסבול את זה, היא צעקה ויצאה מהבית כשהיא "במצב לא נורמאלי".

12. במהלך תקופת המעצר של הנאשמת ולאחר מכן נבדקה הנאשמת מספר פעמים ונאספו בעניינה מסמכים המתייחסים למצבה הנפשי:

א. מסמך שחרור ממיון פסיכיאטרי מיום 3.1.12 - למחרת האירוע (מ/ש/6):

הנאשמת הגיעה לבדיקה פסיכיאטרית על פי החלטת בית המשפט.

בבדיקה: אין אותות של סימפטומים פסיכויים פעילים, אין הפרעות בתוכן. נראה כי לנאשמת הפרעות אפקטיביות, התנהגותיות וקוגניטיביות, אך אין אינדיקציה לאשפוז בכפיה.

ב. חוות דעת של ד"ר טל ויצמן, בעקבות בדיקה שנערכה לנאשמת בשב"ס ביום 5.1.12 - שלושה ימים לאחר האירוע (מ/ש/1): הנאשמת מספרת על נסיבות מעצרה: היא נסעה עם בעלה למכור דירה שלהם, רבה עם הבעל והוא צעק עליה שתחזור הביתה לבד, לכן לקחה מונית אך הנהג לא הסכים להעביר אותה את המחסום והיא הלכה ברגל. בדרך ראתה סכין גדולה מונחת על הרצפה, והחליטה לקחת אותה כי הם משתמשים בהם לריקודים במסיבות חתונה. הכניסה את הסכין לכיס המעיל. במחסום נעצרה, והסכין נפלה לה מהכיס. צעקו עליה ברמקול שתרים ידיים, היא נבהלה מאד ועמדה רחוק מהשוטרים. שוללת כוונה לפגוע במישהו. מציינת שכדורים גרמו לה להליכה מתנדנדת ולא יציבה.

נבדק הרקע הנפשי של הנאשמת: לפני 10 שנים אושפזה בכפר שאול בשל מצב נפשי ירוד וקיבלה כדורים. לאחר כשנתיים אושפזה שוב ל-5 ימים. טופלה פסיכיאטרית ברמאללה על ידי כדורי אסיבל וקלונקס. מסרה כי בעלה מכה אותה וחונק אותה עם כבל חשמל, לועג לה שהיא משוגעת ולא רוצה שתקבל טיפול. מתארת מצב רוח ירוד ומחשבות

לבלוע כדורים כדי לא לסבול, אך לא ביצעה ניסיון אובדני. שוללת מצבי רוח מרוממים אך מציינת התקפי עצבים בהם צועקת ומשתוללת בבית ולעיתים אף שוברת צלחות וכוסות.

בבדיקה: מצבה של הנאשמת צלול, ישנה התמצאות מלאה בזמן ובמקום, שוללת כוונות תוקפניות.

לסיכום: "בבדיקה אין עדות להפרעות בתוכן החשיבה ואין עדות למח' אובדניות או תוקפניות".

ג. חוות דעת ד"ר אגנס וואש מלשכת הפסיכיאטר המחוזי, מיום 16.1.12 - שבועיים לאחר האירוע (מש/2): מתואר עברה הרפואי של הנאשמת אשר עברה שני אשפוזים, בראשון אובחנה כסובלת ממצב דכאוני קשה עם מרכיבים פסיכוטטיים, ובשני אובחנה כבעלת הפרעת אישיות אך ללא מרכיבים פסיכוטטיים. ציינה כי האבחנה בדבר פסיכוזה לא חזרה בהמשך.

תואר יום האירוע בו מסרה המתלוננת כי הרגישה אומללה ולקחה כדורי קלונקס להרגעה ולא במטרה למות. בנה השאיר סכין והיא לקחה אותו כדי להחזירו. בעלה זרק אותה בגשם, והיא הגיעה למחסום רטובה ותחת השפעת הכדורים. החיילים מצאו את הסכין ועצרו אותה. לא הייתה מרוכזת, הייתה עצובה ולא יציבה, לא ידעה לאן היא הולכת והחיילים ירו בה. לא הייתה לה מטרה לפגוע באדם.

ד"ר וואש סיכמה כי לא נצפו סימנים לקיום מחלת נפש אצל הנאשמת, כיום אינה נמצאת במצב פסיכטי. אין עדות למחשבות שווא, הנאשמת גילתה הבנה מלאה לסיטואציה בה היא נמצאת, היא מבדילה בין טוב ורע ובין מותר ואסור, היא כשירה לעמוד לדין ואחראית למעשיה.

ד. סיכומי מחלה של הנאשמת משנים קודמות:

ד"ר כץ, כפר שאול, משנת 2002 (מש/4): הנאשמת הגיעה בעקבות תלונות על ירידה בתפקוד, התרחקות, אדישות ועוד. דיווחה על שמיעת קולות הנותנים לה פקודות. אושפזה למשך כ-3 שבועות וקיבלה טיפול אנטי פסיכטי ואנטי דכאוני.

ד"ר דורסט, כפר שאול, שנת 2004 (מש/5): הנאשמת הגיעה עקב התדרדרות במצבה הנפשי. בחודש האחרון דיווחה על התדרדרות ביחסים עם בני המשפחה, דיווחה ששומעת קולות, נעשתה עצבנית ומתוחה. התרשמו כי הנאשמת סובלת מהפרעת אישיות, אך ללא מרכיבים פסיכוטטיים. אושפזה ליומיים.

חוות הדעת מסתמכות על מסמכים רפואיים נוספים שלא הוגשו לבית המשפט וניתן ללמוד על תוכנם רק מההתייחסות לגביהם.

ה. חוות דעת של ד"ר פרחאת אומימה, מטעם הנאשמת:

בדקה את הנאשמת ביום 9.5.13. הנאשמת סיפרה לה שהאירוע היה לאחר שביקרה את בתה וראתה שם את בנה

מחזיק סכין להגנה עצמית. נלחצה כי בעלה ובנה אסירים ביטחוניים והיא חששה לבנה הקטן, ולכן לקחה ממנו את הסכין והחביאה בבגדיה. בתה וחתנה החלו לריב וזה הוסיף ללחץ שלה, לכן לקחה כ-20 כדורי קלונקס להרגעה עצמית. נסעה לכיוון ירושלים חזרה לביתה, כשהיא מבולבלת ולחוצה, ומסיבה לא ברורה חזרה שוב למחנה שועפט. התהלכה לא יציבה בצד הדרך, בנתיב המכונית, לא נענתה לקריאות החיילים לעצור, וכשהתבקשה לפשוט את שכבות הבגדים שעליה, הוציאה את הסכין ונשארה קפואה. הנאשמת תיארה מתח נפשי, שללה כוונה להחזיק בסכין או לפגוע באחרים. הנאשמת מסרה לה שבעבר, בעקבות נפילה וחבלות ראש, החלו תלונות נפשיות שחייבו מספר פניות לחדר מיון, מצבה התדרדר עד שנזקקה לאשפוז פסיכיאטרי. אושפזה לראשונה בשנת 2002 ואובחנה כסובלת ממצב דכאוני מג'ורי מלווה בסימפטומים פסיכויים. בהמשך אושפזה שוב ואובחנה בסובלת מעצבות, הפרעות אישיות וחוסר יציבות רגשית. הייתה במעקב פסיכיאטרי וקיבלה באופן קבוע תרופות. עם השנים נעשתה תלולית בתרופות ולעיתים, במיוחד במצבי לחץ, השתמשה באופן לא מתאים בתרופות.

לדברי ד"ר פרחאת, ביום האירוע, ובשל הלחץ שבו הייתה נתונה, נטלה הנאשמת בבת אחת 40 מ"ג של קלונקס, כאשר הטיפול המרבי המומלץ הוא עד 4 מ"ג ליום. מינון יתר של קלונקס עלול לגרום למצבים של בלבול, ישנוניות והליכה לא יציבה, דברים שעולים מחקירת האירוע. ניכר כי הנאשמת הייתה בחקירה במצב של בלבול והפרעה בולטת בריכוז.

כן קובעת ד"ר פרחאת כי שתי הבדיקות הפסיכיאטריות שהתבצעו לנאשמת - בהן התרשמו כי לא ניכרת עדות למחלת נפש - לא שיקפו את מצבה הנפשי של הנאשמת בעת האירוע.

בעדותה בבית המשפט ציינה ד"ר פרחאת כי הנאשמת כשירה לעמוד לדין, אך מנתונים שקיבלה מתשאל שערך לנאשמת ולמשפחה, ומבחינת הבדיקות שנעשו אחרי האירוע, היא מסיקה שבזמן האירוע הנאשמת הייתה תחת מינון יתר של תרופות. בתרופות כמו זו שלקחה הנאשמת, ספק רב אם אדם שלקח מהן מינון יתר, יהיה אחראי למעשיו, כי לתרופות אלה ישנן תופעות לוואי קשות אפילו עד מוות. ואכן, לדבריה, מכתב האישום עולה תמונה של התנהגות תמוהה מאד לאדם שבא לדקור אדם אחר. למשל העובדה שהנאשמת עמדה קפואה מספר דקות - זו עדות להאטה מחשבתית. גם תמליל החקירה משקף את מצבה הנפשי של הנאשמת בעת האירוע: מבולבלת וחסרת ריכוז. ניתן לראות זאת בכך שהנאשמת סותרת את דבריה מספר פעמים, משנה גרסאות, לא מרוכזת, לא תמיד מבינה את הסיטואציה, ומכך שהחוקר אומר לנאשמת שתסתכל עליו ותרכז, ואף אומר לה שהיא איטית ושלא ניתן להבין את דבריה.

לדברי ד"ר פרחאת, שתי הבדיקות הפסיכיאטריות שנערכו לנאשמת אחרי האירוע, לא היו יכולות בוודאות לעלות על הסימנים האקוטיים של תופעות הלוואי של התרופות, שכן תופעות אלו יכולות לחלוף לאחר מספר שעות. לדעתה, כל אדם שהיה לוקח כדורי קלונקס במינון יתר, היה מגיע למצב מבולבל כמתואר בכתב האישום ובתמליל החקירה. הנאשמת סובלת מהפרעה כרונית של דכאון מג'ורי, ויש לה מידי פעם התקפים אקוטיים כמתואר באשפוז הראשון שלה. מצבה אינו כשל אדם רגיל, יש לה קשיים מסוימים בתפקוד שמתאזנים עם טיפול תרופתי. הפרעה זו יכולה לשלול אחריות למעשים לא מעצם היותה, אלא בגלל מה שמתלווה אליה. בבדיקה שהיא ערכה לנאשמת, הנאשמת לא הייתה במצב אקוטי, והיא גם לא טוענת שבזמן האירוע הנאשמת סבלה מדלוזיות, אך זה עדיין לא אומר שהיא הייתה אחראית למעשיה. ידוע לה שהנאשמת היא אישה מוכה, ואין ספק שמצבים של לחץ סביבתי ומשפחתי כמו זה, עלולים להחמיר מצב נפשי. עם זאת, בכל ההיסטוריה הרפואית של הנאשמת, לא צוין אף לא פעם אחת שהיו לנאשמת מחשבות תוקפניות כלפי עצמה או כלפי אחרים.

לא צפתה בדיסק המתעד את האירוע לפני מתן חוות הדעת.

מעצם העובדה שהנאשמת עמדה עם הסכין שלופה בידה ואז הורידה את הסכין לכיוון המאבטח, היא לא יכולה להסיק דווקא שהנאשמת רצתה לדקור, אלא אולי להיפך: שהנאשמת לא הבינה מה קורה אתה, ונגררה למצב מצוקה בגלל ילדיה.

ו. חוות דעת ד"ר וואש, סגנית הפסיכיאטר המחוזי, מיום 23.1.14 (מש/3):

חוות הדעת ניתנה בתגובה לחוות דעתה של ד"ר פרחאת.

האירוע דן התרחש כ-10 שנים לאחר שנת 2002, אז צוין בחוות דעת רפואית שהנאשמת סובלת מהתקפים פסיכויטיים. מתייעוד פסיכיאטרי שנעשה בסמוך לאירוע, הן ביום 5.1.12 והן ביום 11.1.12, עולה כי הנאשמת לא הייתה במצב פסיכויטי או בבלבול בעת ביצוע המעשים.

בנוגע לחוות דעתה של ד"ר פרחאת, קבעה ד"ר וואש כי יש להצטער על כך שד"ר פרחאת הסתמכה במסקנותיה על תמליל החקירה בלבד, ולא התייחסה לבדיקות שנערכו לנאשמת בסמוך למעצרה.

בעדותה בבית המשפט ציינה ד"ר וואש כי בדקה את הנאשמת פעמיים, בפעם הראשונה קצת לאחר האירוע, כשהנאשמת הגיעה מבית המעצר, ובפעם השנייה כשנה לאחר מכן, לאחר שהוגש כתב אישום ולאחר קבלת חוות דעתה של ד"ר פרחאת.

במהלך הבדיקה הראשונה הנאשמת שיתפה פעולה, דיברה בלי מאמץ ולחץ מצידה. במהלך הבדיקה השנייה הנאשמת הייתה עצובה, אך לא בכחה. הנאשמת היא אישה אינטליגנטית, בעלת שפה טובה. הנאשמת אמרה שהיא לא חושבת על עצמה כעל חולת נפש.

יודעת שהנאשמת נוטלת תרופות אך לא בצורה קבועה. בנוגע לקלונקס - ד"ר וואש מסרה שמדובר בתרופה הרגעתית שניתנת למצבי לחץ אך לא לאורך זמן, אולי עד שנה. זו אינה תרופה נגד דכאון. בדרך כלל נותנים עד 3 כדורים ביום, כאשר כל כדור הוא בן 0.5 מ"ג, אך יש גם כדורים של 2 מ"ג. השפעת המינון תלויה באדם: יש נרקומנים שיכולים לקחת 10 כדורים בבת אחת ולא קורה להם כלום, אך אדם שאין לו סבילות לתרופה וייקח 3 כדורים של 2 מ"ג, יישן יום שלם. כמות גדולה של כדורים עושה אינדוקציה של שינה, אבל לא תשפיע על מהלך החשיבה. שיא התרופה מגיע אחרי כשעה.

הנאשמת טוענת שלקחה 20 כדורים של 2 מ"ג, אך אין לכך אינדיקציה בשום מקום למעט בחוות הדעת של ד"ר פרחאת. היא לא יודעת היכן השיגה הנאשמת כמות כזו גדולה של כדורים, יש צורך במרשם רופא כדי לקנות אותם. בכל מקרה, אדם שלוקח כזה מינון של כדורים, נכנס לקומה. יש סימנים לכך שהנאשמת לקחה מספר מסוים של כדורים, אך לא כמות כזו גדולה. להערכתה הנאשמת לקחה אולי 10-6 כדורים. שיא ההשפעה של מינון כזה הוא לאחר כ-12 שעות.

אם הנאשמת רגילה לקחת 3 כדורים בכל יום, וביום האירוע נטלה 4-5 כדורים, יכול להיות שהיא תהיה קצת יותר ישנונית אך זה לא ישפיע על המחשבות שלה והיא לא תהיה מבולבלת. מי שרגיל לקחת את הכדורים ופתאום ייקח מינון קצת יותר גדול, לא יאבד את האוריינטציה לגמרי. לא יודעת מהו "בלבול" אליו התייחסה ד"ר פרחאת בחוות דעתה,

היא לא מכירה מושג רפואי כזה.

ד"ר וואש מסרה שלפני כתיבת חוות דעתה עיינה בסיכומי המחלה משני האשפוזים של הנאשמת, וגם הסתכלה בסיכומי המחלה של רופא המשפחה שלה. הבינה שהנאשמת לא הייתה בטיפול מסודר.

בכל הנוגע לחקירתה הראשונה של הנאשמת במשטרה, שהתבצעה כ-15 שעות לאחר האירוע, טענה ד"ר וואש שאין בעובדה שהחוקר אמר לנאשמת להתרכז, או בכך שהנאשמת אמרה שהיא מאד עייפה, כדי להעיד על מצבה הנפשי. אולי הנאשמת לא הייתה מרוכזת או שהייתה "מסטולה" כמו שיכורה. גם אין בכך שהנאשמת ענתה "לא יודעת" על שאלות רבות, כדי להעיד על כך שהיא הייתה מבולבלת. ההיפך. תשובותיה של הנאשמת מעידות על כך שהיא חכמה מאד. מבדיקת החקירות עולה כי ייתכן שהייתה לנאשמת הפרעה בולטת בריכוז, אך הדבר לא מעיד על היעדר אחריות משפטית. אדם עם הפרעה בריכוז יודע מה הוא עושה וזוכר את הדברים.

בנוגע לחקירה השנייה, טענה ד"ר וואש שאין בעובדה שהנאשמת אמרה לחוקר שיום קודם לכן היא ישנה כל היום, כדי להעיד את מצבה הנפשי. לדבריה, כמעט כל אדם במצבה, במעצר, היה בדיכאון ורוצה לישון.

בנוגע לעברה של הנאשמת, נאמר כי האשפוז הראשון, בשנת 2002, נעשה בשל דיכאון משברי, וזו הייתה הפעם היחידה בה נאמר שהנאשמת הייתה במצב פסיכוטי. גם האשפוז בשנת 2004 נעשה בשל דכאון תגובתי ולא מאג'ורי. לנאשמת ישנה תגובה דיכאונית לנסיבות חייה, אך לא מעבר לכך. אנשים רבים סובלים מדיכאון כזה, וניתן בהחלט לתפקד אתו. היא לא יודעת אם ביום האירוע הנאשמת הייתה בדיכאון.

לדברי ד"ר וואש, ד"ר פרחאת הסתמכה בחוות דעתה רק על התמלול, אך לא התייחסה לבדיקות הפסיכיאטריות שנעשו בעבר לנאשמת. ד"ר פרחאת למעשה לא אומרת שהנאשמת פסיכוטית.

ד"ר וואש צפתה בסרטון ומסרה שאינה רואה כל סיבה פסיכיאטרית לכך שהנאשמת עמדה עם הסכין ביד משך כמה דקות, וכי אין לכך כל משמעות. אולי הנאשמת שקלה את הדברים, ואולי פשוט הייתה רדומה בגלל כמות הכדורים, אך הדבר לא מעיד על אחריותה המשפטית. ייתכן שההליכה האיטית היא סימפטום של התרופה. התרופה עושה "איטום" של הפחד, אך עד גבול מסוים.

דין ומסקנות לגבי היסוד הנפשי:

13. כאמור, השאלה המרכזית העולה היא האם הוכח היסוד הנפשי של העבירה, יסוד הכוונה.

לטענת ב"כ הנאשמת, מעשיה של הנאשמת לא היו מתוכננים. לנאשמת חיים קשים בהם היא סובלת מלחצים תכופים, הן בשל בעלה והן בשל ילדיה. לדבריו, הוכח כי לנאשמת בעיה נפשית כלשהי, בגינה היא אושפזה פעמיים במחלקות פסיכיאטריות, ונרשם לה טיפול בכדורים. הנאשמת אמנם לא הייתה מטופלת באופן קבוע, אך ברשותה היו כדורי קלונקס. ביום האירוע מצבה הנפשי של הנאשמת התדרדר עוד יותר: היא נאלצה למכור את הבית שאהבה, כדי לממן ייצוג משפטי לבנה האהוב שנשפט לשנים ארוכות בכלא, בעלה רב איתה והשאיר אותה לבד בגשם, בבית של ביתה, שם חשבה לנוח ולאזור כוחות, ראתה שוב ריב וכעסים, היא הייתה בסערת רגשות, לקחה מינון גבוה של כדורי קלונקס, והתחילה לצעוד חזרה לביתה. בדרך עברה במחסום, שנפתח רק כמה ימים קודם לכן, היא לא ידעה לאן ללכת והלכה

בין נתיבי הרכבים כי חשבה ששם היציאה. כאשר התקרב אליה המאבטח היא נלחצה ופחדה, כך שהרמת הסכין נעשתה מתוך תחושת פחד ולא מתוך כוונה לפגוע. בשל מצבה הנפשי עמדה הנאשמת מספר דקות כשהיא קפואה, ובשלב מסוים התנערה, רצתה לסיים את האירוע, לקחה את התיק והתחילה לצעוד. כך, טוען ב"כ הנאשמת, מעשיה של הנאשמת לא היו מתוכננים והם נעשו בהשפעת הכדורים שלקחה ומתוך פחד, וראיה לכך שהנאשמת עברה בדרכה ליד חיילים, מספר שניות לפני האירוע, ולא ניסתה לפגוע בהם, וכן מעצם העובדה שהמאבטח הוא זה שניגש לנאשמת ולא ההיפך.

14. טענה זו אין בידי לקבל.

ראשית, מצבה הנפשי הקשה, לכאורה, של הנאשמת בעת האירוע, לא הוכח. הנאשמת נבדקה מספר פעמים סמוך לאירוע, אך באף אחת מחוות הדעת לא נאמר שהנאשמת סובלת ממחלת נפש או שהיא לא יכולה להבין את מעשיה.

גם סיכומי מחלה של הנאשמת משנים קודמות לא מעלים כי הנאשמת סובלת ממחלת נפש כלשהיא. חוות הדעת בה צוין שהנאשמת סבלה מהתקף פסיכוטי (מש/4) נערכה 10 שנים לפני האירוע, ומאז לא חזרה אבחנה זו על עצמה ועל כן אין להתייחס אליה.

בהקשר זה אתייחס בקצרה לחוות דעתה של ד"ר פרחת אשר הוגשה מטעם הנאשמת, ולפיה הנאשמת נטלה לפני האירוע כדורי קלונקס במינון מוגבר (כ-40 מ"ג), ולפיכך מצבה הנפשי בעת האירוע היה מבולבל וחסר ריכוז, היא לא הבינה את מעשיה ולא הייתה אחראית להם. לאחר עיון בחוות הדעת של ד"ר פרחת ובזו של ד"ר וואש, ולאחר שמיעת עדויותיהן של שתי הרופאות, אני מעדיפה את חוות דעתה של ד"ר וואש וזאת מן הטעמים הבאים: (א) אין כל ראיה לכך שהנאשמת לקחה מינון כזה של תרופות. דבריה של ד"ר פרחת מתבססים על דברים שאמרה לה הנאשמת, אך מחוות דעתה של ד"ר וואש עולה כי מינון כה גבוה של תרופות לא היה מאפשר לנאשמת להסתובב ואף עלול היה לעלות לה בחייה, ואני מקבלת טענה זו; (ב) חוות דעתה של ד"ר וואש מתיישבת עם חוות הדעת שניתנו ממש לאחר האירוע אשר אינן מייחסות לנאשמת, כאמור לעיל, בלבול, חוסר ריכוז או כל מצב אחר שיעיד על נטילת מינון כה גבוה של תרופות; (ג) מחוות דעתה של ד"ר פרחת עולה שהתרופה משפיעה גם שעות רבות אחרי נטילתה (עמ' 43 לפרוטוקול), כאשר מחוות דעתה של ד"ר וואש עולה כי שיא התרופה מגיע כ-12 שעות לאחר נטילתה (עמ' 99), אך האירוע התרחש מיד לאחר נטילת הכדורים, כך שההשפעה החריפה, אף אם הייתה כזו, לא הייתה בזמן האירוע; (ד) צפייה בסרטון וקריאת תמלילי חקירתה של הנאשמת אינם מצביעים על בלבול או חוסר מודעות למעשים אלא להיפך; (ה) המאבטח והשוטרים שהיו נוכחים באירוע לא העידו על תופעות כפי שמתארת ד"ר פרחת (אספיר בעמ' 15, פרץ בעמ' 22), וכך גם השוטרים שגבו את הודעותיה (גדבאן בעמ' 20, עוידה בעמ' 24-25).

ואם ייאמר שמצבה הנפשי הקשה של הנאשמת בעת האירוע אינו בא לידי ביטוי בחוות הדעת השונות מאחר שהנאשמת נבדקה שעות רבות אחרי האירוע, הרי שמצפיה בסרטון המצולם "בזמן אמת" לא נראה כי הנאשמת נמצאת במצב נפשי קשה השולל את יכולתה להבין את מעשיה: היא מוציאה את הסכין בדיוק כאשר המאבטח נעמד סמוך מאד אליה, ידה מורדת לכיוונו בתנועת דקירה פעמיים, היא מסתובבת אחריו לכיוון אליו הוא הולך, וידה מונפת כל הזמן בתנועת דקירה. בנוסף, מקריאת תמלול החקירה שנערכה לנאשמת מספר שעות לאחר האירוע (ת/2), בשלב בו אמורה התרופה לכאורה להיות בשיא השפעתה כעולה מחוות הדעת, לא נראה כי הנאשמת נמצאת במצב נפשי מבולבל או כי היא לא מבינה את מעשיה, אלא ההיפך הוא הנכון: הנאשמת עונה לעניין על שאלות רבות, ואף לעיתים עונה בציניות ("ש: מה הוביל אותך למחסום של המחנה היום? ת: הרגליים שלי" - עמ' 2; "ש: מאיפה בא לך הרעיון לעשות

את מה שעשית במחסום? ת: מאיפה האדם חושב?" - עמ' 3), תשובותיה של הנאשמת עקביות (הן בכל הנוגע לסירוב לענות על השאלה מהיכן הביאה את הסכין, והן בעניין המניע למעשים), הנאשמת עונה לעניין כאשר היא רוצה בכך ועונה "לא יודעת" כאשר אינה רוצה לענות ("... ת: לא רוצה לענות לשאלה זו ש: למה? למה את לא רוצה לענות לי על שאלה זו? ת: חופשית" - עמ' 8; "כאשר באת למחסום באיזה כיוון באת? ת:...תרשום: "לא יודעת" - עמ' 8; "מאיפה הבאת אותה? ת:...תגיד קניתי אותה, מצאתי אותה, מישהו נתן לי אותה" - עמ' 10), ואף מסבירה במדויק מדוע ביצעה את המעשה דווקא כעת, על אף שבנה האהוב נשפט כבר שנה וחצי קודם לכן ("אבל חזרתם ואסרתם את כל הילדים שלי במגרש הרוסים ושברת אותם ש: מתי? ת: לפני כמה חודשים" - עמ' 6).

שנית, הנאשמת הודתה במיוחס לה ואף מסרה מניע.

בחקירתה הראשונה במשטרה, מספר שעות לאחר האירוע, (ת/1-2) אישרה הנאשמת כי תכננה לדקור: "רציתי לדקור מישהו בסכין, לא משנה מי בטוח לא ערבי, חייל, זה מה שאתה רוצה לשמוע??", ואף הוסיפה כי: "אני מסוגלת להרבה מעבר לכך, אם היה לי טיל הייתי יורה למחסום". הנאשמת מסבירה את מעשיה, במעשי המדינה, לכאורה, כלפי בני משפחתה: "אתם יורים בנו חופשי, עוצרים אותנו בלי לעשות כלום!!!", "אתם יורים עלינו ולא דופקים חשבון, אנחנו דוקרים ולא דופקים חשבון" ומפרטת ומספרת שאחד מבניה נשפט לפני כשנה וחצי לתקופת מאסר של 10 שנים, וכי לפני כחודש וחצי עצרו בנים אחרים שלה והיכו אותם. הנאשמת גם מעידה על מצבה הנפשי בעקבות כך: "שרפתם אותי, הרסתם את החיים שלי", "לא נשאר לי כלום...כביתם אותי".

הנאשמת מנסה בהמשך לחזור בה מהודאתה, הן בחקירתה השנייה (בה מסרה שכל שאירע הוא שהיא התבלבלה בדרך והלכה במחסום בנתיב של רכבים, השוטרים אמרו לה לזרוק את התיק והמעיל וכשעשתה כן נפלה ממנה הסכין - ת/4, ת/7), והן בבית המשפט (כאשר העידה כי הייתה תחת השפעת כדורים שלקחה במינון גבוה, הייתה מבולבלת ולא ידעה מה היא עושה - עמ' 31-32 לפרוטוקול), אך אני דוחה גרסאות אלה אשר אינן מתיישבות עם הסרט המצולם במחסום, עם עדויות השוטרים ועם חוות הדעת, כמפורט לעיל.

שלישית, בעדויותיה של הנאשמת נפלו סתירות בכל הנוגע להתנהלותה ולמעשיה טרם מעצרה; בכל הנוגע לסכין [בהודעה הראשונה (ת/1) מסרבת הנאשמת למסור מהיכן הביאה את הסכין, בהודעה השנייה (ת/4) וגם בבדיקה הפסיכיאטרית שבוצעה לה בשב"ס (מש/1) היא מספרת שמצאה על הכביש את הסכין, בבדיקה שנערכה לה בלשכת הפסיכיאטר המחוזי (מש/2) טענה כי הסכין של בנה והיא לקחה אותה כדי להחזיר לו אותה (מש/2), ובבית המשפט טענה כי לקחה את הסכין מבנה כי פחדה שהוא יעצר בשל החזקתה (עמ' 36); והנאשמת אף טענה כי היא אינה הדמות המופיעה בסרטון (עמ' 36), זאת בשעה שהשוטרים זיהו עצמם בסרטון וזיהו את האירוע (אספיר בעמ' 16, פרץ בעמ' 22, גדבאן בת/5).

כל זאת, כאשר עדויות השוטרים היו דומות מאד, כפי שניתן להתרשם מפירוט העדויות דלעיל, והן מחזקות האחת את השנייה.

אשר על כן אני קובעת כי לא הוכח הנטען על ידי הנאשמת - כי בשעת האירוע הייתה במצב נפשי אשר שלל את אחריותה לאירוע ואת יכולתה להבין את מעשיה, אלא להיפך, הוכח כי הנאשמת, אשר הגיעה למחסום, שלפה סכין

בכוונה ובניסיון לדקור חייל.

סיכום

15. סוף דבר, מאחר שהוכח כי הנאשמת הגיעה למחסום, שלפה מכיסה סכין וניסתה לדקור מאבטח/חייל, ומשנדחו הטענות בדבר מצב נפשי השולל אחריות של הנאשמת למעשיה - אני מרשיעה את הנאשמת בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, י"א אייר תשע"ד, 11 מאי 2014, במעמד הצדדים.

**רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת**